

סיפור אהבה

מאובנה

לילה סייג'

לילה סייג'
סיפור אהבה מאובק

חוות רַבֵּל בְּלוּ

ספר 1

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: לובה אלקן

לילה סייג'
סיפור אהבה מאובק

Lyla Sage
DONE AND DUSTED
REBEL BLUE RANCH #1

Copyright © 2023 Lyla Sage
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018
Translation rights arranged by Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-36-6 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לליאו. שודד הדרכים שלי, קרן השמש שלי וטיפת הגשם היחידה
שלי, בכל יום שעובר אתה חסר לי.

אזהרות תוכן

ספר זה מיועד לקוראים מבוגרים (18+). סיפור על אהבה. ואבק.
(וסוסים גם). מכיל שפה בוטה ותוכן מיני.

תוכן נוסף ואזהרות טריגר:

- חרדה
- טראומה לאחר פציעה
- צריכת אלכוהול
- דיונים על ADHD (הפרעות קשב וריכוז והיפראקטיביות)
- התייחסות לסמים
- התייחסויות לאקס עם התנהגות שתלטנית פוטנציאלית
- מוות של הורה (בעבר, לא מתואר)
- התקפי פאניקה (סצנה אחת מתוארת)
- התייחסויות לסביבת ילדות רעילה
- התייחסויות ליחסים הוריים רעילים

הערת המחברת

כשהתחלתי לכתוב את סיפור אהבה מאובק, רציתי לכתוב דמות שאני, ונשים אחרות כמוני, נוכל להתחבר אליה. אני אוהבת לקרוא, וכמוכן קראתי ספרים רבים. יש כל כך הרבה דמויות שם בחוץ שאני שומרת קרוב לליבי, אבל לא יכולתי להתייחס אליהן כל כך עמוק כמו שרציתי, כי החיים בתוך הראש שלהן היו כל כך שונים מלהיות בתוך הראש שלי.

הדמות הראשית בסיפור אהבה מאובק נקראת אמי. לאמי ולי אין הרבה במשותף, אבל כמוני, גם לאמי יש ADHD. ההבדלים באופן שבו המוח שלנו עובד יכולים להיות זעירים, אבל אין זה אומר שהם לא קיימים או משפיעים על הדרך שבה אנו חיים את חיינו.

אני יודעת שלהיות מאובחנת עם ADHD נראה אחרת לכל אחד מאיתנו, אבל אם אי פעם היה לכן קשה להסביר למה אתן משאירות הכול לרגע האחרון, למה אתן מרגישות חסרות שליטה, למה הלשון שלכן מרגישה כאילו היא לא שייכת לפה שלכן כשהמוזיקה רועשת מדי, או כל אחד מאין-ספור הדברים האחרים שאנחנו מרגישות שהם חלק מ-ADHD, אתן עשויות למצוא את עצמכן בסיפור אהבה מאובק.

אמי ואני ממש שם אתכן.
קריאה מהנה,
לילה.

(שפה מדוברת במערב: פועל)
DUSTED /D – UHST – ED

להיזרק מסוס.

1
נ/כ

"קלמנטיין ריידר, אני נשבעת באלוהים, אם תמשיכי להיות מדוכרכת, אני מחזירה אותך הביתה," אמרה טדי.

"אני לא מדוכרכת!" מחיתי, אף שזה בדיוק מה שהייתי. זה מה שהחזרה הביתה עשתה לי, כמו גם השימוש של טדי בשמי המלא. ברצינות, מי קורא לבתו היחידה על שם פרי? כשזה הגיע לכילוי לילי, טדי הייתה מכוונת מטרה, וכשטדי החליטה משהו, לא היה טעם להתווכח איתה. בדרך כלל לא היה לי אכפת. טדי היא החברה הכי טובה שלי. היא הכירה אותי יותר טוב ממה שהכרתי את עצמי וידעה מה אני צריכה עוד לפני שהבנתי זאת בעצמי. כשקיבלתי הבוקר את ההחלטה לארוז את הדירה, להיפרד מהחבר שלי באמצעות פתקית על המקרר ולעזוב את מסלול מרוצי החביות, נסעתי 300 מייל היישר לביתה שבעיירה הקטנה שלנו.

אפילו עוד לא פרקתי את הטנדר שלי – הוא בחניה של טדי. אני מזהה את דרך העפר בה טדי מסיעה אותנו ומייד מצטערת שלא נשארתי עם הטנדר שלי. "ברצינות? 'דווילז בוט'?" שאלתי. ידעתי שאין לנו הרבה אפשרויות במדולארק, אבל 'דווילז בוט' היה

מקום שרציתי להימנע ממנו. הסיכוי שהכרתי כל אחד ואחת מיושבי הנוכחים היה גבוה בצורה מסוכנת. אבי ואחיי עוד לא ידעו שאני בבית, ורציתי שיישארו מחוץ למעגל עוד קצת.

"כן, 'דווילז בוט'. מקום כיפי וקליל, "הסבירה. "ואת זקוקה לכיף וקלילות, אמר. "בכנות, זה כנראה מה שאני צריכה, אבל ההגדרה של טדי להנאה הייתה קצת שונה משלי. "את יודעת מה כיף? שאלתי. "יין ו –

טדי קטעה אותי וסיימה את המשפט בעצמה. "יין ו – אין כמו אלבמה, נכון, " היא אמרה. "אבל, אמר. ישבת בדירה שלך בדנוור עם יין ו – אין כמו אלבמה במשך חודש. בכל שיחת וידיאו שלנו יכולתי לשמוע ברקע את פטריק דמפסי ננטש על המזבח ולראות את עיניו הכחולות והדומעות במוחי – יש גבול כמה מזה אני יכולה לשאת. " "זו הסצנה הכי טובה בסרט, " טענתי. "היא שוברת לך את הלב ומרכיבה אותו מחדש."

טדי הניחה את ידה על ליבה. "אני לא מערערת על איכות הסרט, " אמרה. "לעולם לא. אני רק אומרת שיש סיבה לכך שבאת הביתה במקום לצפות בו שוב בפעם השלושים ושתיים. " לעזאזל. שנאתי כשצדקה.

"בסדר, " הודיתי. "אבל את משלמת על כל המשקאות. " טדי צחקה. "את חושבת בקטן מדי. למה שאשלם על המשקאות שלך – או שלי – כשאני יודעת בוודאות שיש לפחות תריסר גברים ב'דווילז בוט' שישמחו לקנות אותם בשבילנו?"

"את מפרוזה בהערכת כוח השכנוע שלי על גברים, " אמרתי. "ואת ממעיטה בשלי, " ענתה טדי בקריצה. "בנוסף, " אמרה, "את קלמנטיין ריידר, אלופה במרוצי חביות ובת למשפחה האהובה ביותר במדולארק. אנשים יילחמו בשביל לקנות לך ולי משקה. " התנשפתי ברוגז.

טדי חייכה את אחד מחיוכיה המנצחים. "בין הקולג' למרוצים נעלמת לכמעט עשור, וכשאת חוזרת, את מתראה רק עם המשפחה

שלך ואיתי, "המשיכה. "הפכת מאהובת מדולארק לתעלומת מדולארק. אנשים ישמחו לראות אותך."

טדי עצרה את הטנדר. הבטתי מבעד לחלון בצד הנוסע על חניון העפר המוכר. החניון היה מלא. בוודאי שהוא היה – זה היה יום שישי בערב במדולארק שבווימינג.

למה המאורע שהוביל אותי לארוז את החיים שלי בדנוור ולהחזיר אותי הביתה לא יכול היה לחכות עד ליום שני?

'דווילז בוט' היה אחד הברים הוותיקים ביותר בווימינג, והוא נמצא ישירות על קו מחוז מדולארק. הוא היה נסתר מספיק כך שיושביו היו כמעט תמיד אך ורק מקומיים. מבחוץ הוא לא נראה מרשים מיוחד. בעצם, גם לא מבפנים. היה זה מבנה עץ ישן שנבנה בסגנון סלון קלאסי. היו בו כתמי צבע דהויים, עורף שלטי ניאון, וחתכת דיקט שהייתה תלויה מעל דלת הכניסה עם מגף בוקרים מרוסס ובתוכו קלשון השטן. למעשה לא היה כתוב 'דווילז בוט' בשום מקום – לא על הדלת, לא על כוסות הבירה, לא על שום דבר. אלו תמיד היו רק המגף הבודד והקלשון מעל דלת הכניסה.

על אף שעדיין היינו בטנדר, יכולתי לשמוע את הלהקה. הם ניגנו קאבר של האנק ויליאמס. השעה הייתה רק תשע, אז קלאסיקות הקאנטרי ימשיכו עד שהקהל ידרוש להיטים חדשים יותר כדי לרקוד ולשיר. החזקתי אצבעות שטדי ואני נצא מפה עד אז.

אבל לא היו לי ציפיות גדולות.

"הי." נשמע קולה הרך של טדי מצד הנהג.

"אם את באמת לא רוצה להיות כאן אנחנו יכולות ללכת, אבל אני לא יכולה לחשוב על משהו אחר שאני מעדיפה לעשות בלילה הראשון של החברה הכי טובה שלי בבית, מלבד בילוי במקום ששתינו אוהבות בסתר ליבנו." זה נכון, אהבתי את המקום, בלית ברירה. "אנחנו תמיד נהנות כאן. סיכון נמוך, תגמול גבוה."

נאנחתי. היה בי חלק קטן... שהיה נרגש להיות ב'דווילז בוט'. להיות בבית.

וחלק עוד יותר קטן שידע שטדי צודקת. יהיה לנו כסף, אנשים יהיו אדיבים, וכנראה שלא נצטרך לשלם על המשקאות שלנו. זה היה הקטע במדולארק – המקום היה צפוי. נוח אפילו. שני דברים להם נזקקתי עכשיו.

"מה את רוצה לעשות, אמי?" טדי שאלה.

הסתכלתי עליה. "אני רוצה להישאר," אמרתי. והתכוונתי לכך. חיוך המגה-זואט על פניה של טדי יכול היה להאיר את מדולארק ואת כל המחזות שמסביב. טדי הושיטה את ידה אל ידי ולחצה.

"זאת החברה שלי. קדימה, בואי ניכנס."

נשימות עמוקות, אמן! משכתי בידית כדי לפתוח את דלת הנוסע ודחפתי אותה בכבודות. לפורד ריינג'ר שלה משנת 1984 היו כמה מוזרויות – דלתות שבקושי תפקדו היו אחת מהן.

ברגע שהמגפיים שלי פגעו בעפר, הבטן שלי החלה להירגע. היה משהו מנחם בצליל האבנים תחת סוליות המגפיים שהזכיר לי שאני בסדר. זה היה מוכר. הכול היה כל כך זר בזמן האחרון, אבל לא זה. לא הבית.

אחרי שתכננתי כל כך הרבה זמן את הבריחה שלי ממדולארק, לא ידעתי איך ארגיש כשאחזור. חזרתי לחגים, ימי הולדת וכמה סופי שבוע, אבל הפעם זה הרגיש קבוע יותר. חשבתי שארגיש לכודה כמו לפני שנים.

אבל זה לא היה המצב. הרגשתי נורמלית לחלוטין.

נשמתי עמוק את אוויר הלילה הקריר. הרגשתי שהאוויר שנכנס לריאותיי הודף את הכבודות שהתמקמה לי בחזה.

שמעתי את מגפיה של טדי מתקרבים לצד שלי של הטנדר כשסגרתי את הדלת. "לעזאזל, ריידר," היא אמרה. "כמעט שכחתי עד כמה את מהממת."

חייכתי. חיוך אמיתי.

המחמאות מטדי היו הכי טובות כי ידעתי שהיא מתכוונת אליהן. טדי הייתה כנה, נועזת ואוהבת. היא מעולם לא אמרה משהו שלא התכוונה אליו.

"אני גם ככה חוזרת איתך הביתה הלילה, אנדרסן. אין צורך להרעיף עליי מחמאות," אמרתי ושילבתי את זרועי בזרועה. "יופי של זוג אנחנו."

וזה היה נכון.

טדי ואני היינו בלתי נפרדות מאז שאביה התחיל לעבוד בחווה של משפחתי לפני יותר מעשרים שנה. על אף שבילינו את ארבע השנים האחרונות שאחרי הקולג' בערים שונות, דיברנו כמעט כל יום, וטדי נסעה שמונה שעות לדנוור לפחות ארבע פעמים בשנה. היה לי מזל שיש לי חברה כמוה, סוג החברות שרוב האנשים יכולים רק לחלום עליהן.

כשהגעתי לחניה שלה מוקדם יותר היום, כל חיי היו ארוזים בתוך הטנדר שלי. היא לא הנידה עפעף. היא לא שאלה על הדירה, על החבר או על הקריירה שהארתי מאחור. היא רק האכילה אותי בגבינה ודיאט קולה ונתנה לי לזעוף על הספה שלה במשך כמה שעות. ואז היא מחאה כפיים, הסימן שלה לכך שהגיע הזמן להתקדם, ואמרה לי ללכת למצוא בארון שלה משהו ללבוש כי אנחנו יוצאות.

בסופו של דבר לבשתי גופייה לבנה פשוטה, המכוסה בז'קט הג'ינס האהוב עליי, וחצאית סאטן שחורה מהארון של טדי. השסע היה קצת גבוה יותר ממה שהייתי רגילה – ממש מעל אמצע הירך – אבל אהבתי את ההרגשה. חושנית. נעלתי מגפי בוקרים שחורים שלא אמורים להיות ברדיוס של עשרה מטרים מסוס, אבל היו מושלמים ללילה בבר.

טדי לבשה חולצת בטן שחורה עם שרוולים קצרים ומכנסי ג'ינס כחולים בהירים שנראו כאילו עוצבו לגופה, פשוטו כמשמעו. שיער הנחושת שלה היה משוך לקוקו גבוה שקפץ עם כל תנועה שלה.

"מוכנה, בייב?" היא שאלה.

עוד נשימה עמוקה של אוויר קריר מווימינג. את בסדר, אמי, חשבתי לעצמי. המגפיים שלך כבר לא על הסוס. את על קרקע מוצקה.

"מוכנה."

לחצות את מפתן הדלת של 'דווילז בוט' הרגיש כמו ללבוש את מכנס הג'ינס האהובים עלייך. כל דבר פה פשוט... התאים. בפנים היה חשוך, מלוכלך והדיף ריח של עשן סיגריות ישן. משנת 2005 העישון בפנים הוא בלתי חוקי בווימינג, אבל אף אחד לא אמר כלום אם מישהו הדליק מדי פעם סיגרה ב'דווילז בוט'.

זה היה בר מקומי, מואר באור צהוב עדין מאחורי הבר, אורות במה ושלל שלטי ניאון.

היה משהו בשלט ניאון שבקע דרך החשכה. השלט האהוב עליי היה קאוברי רכוב על בקבוק בירה כמו שור, והוא נתלה ממש מעל השולחן הגבוה האהוב עליי בפניה. אני לא חושבת שאי פעם ראיתי את 'דווילז בוט' באור יום, ולא נראה לי שרציתי. המקום הרגיש מסתורי יותר כשהוא שטוף באור הניאון. וכולם נראו טוב יותר. זה מה שהכניס את כל מי שהגיע ל'דווילז בוט' לצרות.

אחרי כמה צעדים הרגשתי את המגפיים שלי מתחילים להידבק לרצפה – כנראה מקבלים טעימה מענגת של ויסקי שנשפך

לפני שלושים שנה – טדי ואני התקדמנו לכיוון פינת בוקר הניאון שלי.

”טוב, אז מה נשתה הלילה, משקה כהה או משקה בהיר?” שאלה אותי טדי.

”בהיר,” אמרתי, בידיעה שיש לנו שתי אפשרויות: וודקה או טקילה. ולא היה לי ספק שטדי עומדת לבחור בטקילה.

”טקילה, אם כך,” היא אמרה. יש דברים שלא משתנים לעולם. אין כמו תחושת ההיכרות שרק להיות בחברת אנשים שאת אוהבת יכול לספק, וממש אהבתי את טדי.

”תישארי כאן ותמשיכי להיראות לוחטת ומסתורית, ואני אלך להביא את הסיבוב הראשון שלנו,” קראה טדי מעל קולות הלהקה.

”טקילה עם סודה, טוב?” בידיעה שאם לא אבהיר, היא תחזור עם שתי כוסיות לכל אחת מאיתנו. ”תני לי להתחיל לאט.”

טדי גלגלה את עיניה והתחילה ללכת. ”בסדר. טקילה עם סודה. לעת עתה.”

”עם תוספת ליים, בבקשה!” קראתי אחריה. היא נופפה לי בידה בלי להסתובב כדי שאדע ששמעה אותי.

הורדתי את ז'קט הג'ינס שלי ותליתי אותו על גב הכיסא לפני שהתיישבתי לספוג את הסביבה.

זיהיתי כמה מהקבועים בבר – ג'ורג', פרד, אדגר והארווי. אני חושבת שהם באים לכאן כל לילה משחר הימים. פעם היה חבר חמישי בכנופיה

הקטנה שלהם, אבל ג'ימי ברוקס נפטר לפני כמה שנים. איש מעולם לא התיישב בקצה המרוחק של הבר – אפילו המקום של ג'ימי עדיין היה פנוי. תהיתי אם למישהו יהיה אי פעם האומץ או הטמטום להתיישב בו.

הבחורים היו זקנים, אבל זה לא אומר שלא הפחידו פחד מוות את כולם. טדי התקדמה לכיוון הבר והניפה את הקוקו שלה לעבר אדגר, ללא

ספק מנסה לגרום לזקן לשלם על המשקאות שלנו.

הלהקה עברה לגרסת כיסוי לשיר 'I've Always Been Crazy' של וויילון ג'נינגס. קהל אנשים בקדמת הבמה צעקו את הפזמון.

התבוננתי בהם, שמחתם הבלתי מסויגת העלתה חיוך ענק על פניי.

"אמי?" הסטתי את מבטי מקבוצת הבוקרים המזמרים אל בעל הקול העמוק.

"קני, היי." לא זכרתי מתי בפעם האחרונה ראיתי את קני ואייט – סיום בית הספר התיכון? – אבל זיהיתי אותו מייד כשהוא נעמד מולי. שעררו הבלונדיני בתספורת קצרה וזקנו גזוז למשעי כפי שמעולם לא דמיינתי אותו. קני היה ידוע יותר כקוורטרבק לשעבר בתיכון מדולארק, אבל הוא גם היה הדייט של אמי ריידר בנשף סיום התיכון.

"כל כך טוב לראות אותך," אמרתי וקמתי מהכיסא לתת לו חיבוק מהיר. הוא כרך את זרועותיו סביבי בחוזקה ולחץ. כשהתרחקתי, הוא השאיר את אחת מידיו על מותניי, אז השארתי אחת משלי על כתפו. ברומא תהיה רומאי וכן הלאה.

"אלוהים, אם. עבר הרבה זמן. חשבתי שאת בסבב של איגוד הרודיאו המקצועי WRPA לנשים. גם איגוד הרודיאו חשב כך. "אני לוקחת הפסקה," אמרתי. מתחילה את הנאום שתרגלתי כל הנסיעה מדנוור למדולארק. "אני מתחרה כבר הרבה זמן, אז חשבתי לבלות עם המשפחה שלי קצת. חוץ מזה, אני ממש מתגעגעת לחווה."

הוא לחץ קלות על מותניי. לא שנאתי את זה.

"אביך ואחייך מנהלים עסק לא קטן. אני בטוח שהם שמחים לקבל אותך חזרה." כן, גם אני בטוחה שיהיו. ברגע שיגלו שחזרתי. "כמה זמן את מתכוונת להיות בסביבה?" לנצח, כנראה, חשבתי לעצמי, בהתחשב בכך שאני אפילו לא מסוגלת להביא את עצמי לעלות על סוס כרגע.

בשביל מי שבילתה כל חייה ברכיבה על סוסים, לא להיות מסוגלת לעבור את המחסום הנפשי של פציעה שהתרחשה על גב סוס היה סיוט. ידעתי שאם אני רוצה לחזור לרכוב, גם אם לא להתחרות, מדולארק ורָבֵל בלו הם המקומות להתחיל בהם.

"לפחות לכמה חודשים," אמרתי, מנסה לשמור על קולי נלהב, אבל לא יותר מדי כדי שלא יישמע מאולץ. "טוב להיות בבית."

קני חייך אליי. חיוך רחב, חם ואמיתי. "באמת טוב לראות אותך, אמי. את נראית טוב. ממש טוב." הרגשתי שאני מסמיקה ושעל לחיי עולה גוון עמוק של ארגמן. קני תמיד ידע לדבר בחלקלקות. רציתי לברוח ולהתחבא מהאופן שבו הביט בי, בנוסף לכנות מאחורי דבריו, כאילו חיכה לי כל הזמן הזה.

במקום זאת, הגבתי בחיוך משלי ואמרתי, "טוב לראות גם אותך, קני."

"בזמן שאת כאן, אנחנו צריכים להיפגש יות –" מילותיו של קני נקטעו על ידי הלהקה שעצרה ברישול את הביצוע שלהם לשיר 'Good Hearted Woman'. שתיקה מבולבלת השתררה על הבר כשכולם חיכו לצעד הבא שלהם.

אחרי כמה שניות, נגן גיטרת הפלדה ניגן את שורות הפתיחה של – אלוהים, לא – 'Oh My Darlin' Clementine'.

היו רק שני אנשים שחשבו שזה מצחיק לענות אותי עם השיר הזה בכל פעם שאני נכנסת לחדר. אחד מהם היה אחי הבכור, גאס, אבל ידעתי שכרגע הוא אפילו לא נמצא בגבולות המדינה של ויומינג. מה שמשאיר רק אפשרות אחת. הוא היה כאן.

סרקתי בכעס את הבר וחיפשתי אותו. המזדיין הזה. הלקוחות של 'דווילז בוט' התחילו לשיר ולהתנדנד, הרבה מהם הפנו חיוכים מטופשים לכיווני. השיר הזה היה בדיחה פנימית של העיירה בשלב הזה, וכרגע הייתי ממוקדת במציאת הג'וקר.

לא ראיתי אותו, אבל הוא חייב להיות פה איפשהו. למה הוא בכלל ב'דווילז בוט'? לא היו לו מגדלי פחיות בירה להכין בסלון שלו? בקבוקי ויסקי לירות עליהם?

אם הוא הצליח לשכנע את הלהקה להפסיק לנגן את הסט שלהם, הוא כנראה היה קרוב לבמה. בלי לחשוב, התחלתי להתקדם לכיוון. ממשיכה לסרוק את הבר תוך כדי הליכה. רעיון גרוע לבחורה שמצליחה לשמור על תיאום בין חלקי הגוף שלה רק כשהיא על גב סוס.

מעדתי ונתקלתי במשהו קשה.

חזה.

חזה של גבר.

החזה של הגבר.

הרמתי מבט אל בעליו, שהיה עם חיוך זחוח על פניו.

זה היה הוא.

לוק ברוקס.

3
פוק

ראיתי אותה בשנייה שמגפי הבוקרים השחורים שלה חצו את מפתן הבר שלי. היא הייתה אהובה מדולארק, קוץ ענקי בתחת, ואחותו הקטנה של החבר הכי טוב שלי. קלמנטיין ריידר.

הפעם האחרונה שראיתי אותה הייתה בתקופת החגים שעברה, אבל היא עזבה את חוות רֶבֶל בלו כשהגעתי. כי, כרגיל, איחרתי. גאס אמר לי שלוח הזמנים של אמי די אינטנסיבי בשנים האחרונות. בהתחשב בכך שהיא הייתה טובה במרוצים, אני בטוח שזה היה נכון. בהתחשב בכך שמשפחת ריידר הייתה המשפחה האמיתית היחידה שהייתה לי בחיים, אמי הייתה נוכחות קבועה בחיי, אף שכמעט ולא ראיתי אותה בימים אלה. מדי פעם הייתי עם גאס כשהיא התקשרה, או ראיתי בעיתון שהיא זכתה בעוד תואר, אבל זה היה אחרת מלראות אותה נכנסת לבר שלי ביום שישי בערב. נראית כך.

אלוהים. היא תמיד נראתה כך? או שהיא נראית כך בגלל זוהר הניאון? שערה היה פזור ומבולגן. הוא נראה ארוך יותר מהפעם

האחרונה שראיתי אותה, מגיע לאמצע הגב. היא לבשה חצאית מבריקה, מבד סאטן או משי, נראה לי, שנעה על גופה כמו מים. תהיתי איך היא תיראה עטופה בסדינים. אבל לא סתם סדינים – הסדינים שלי. שיט. מאיפה זה בא לעזאזל? מה לא בסדר איתי? ברור שעבר יותר מדי זמן מאז שהזדיינתי. לא רציתי לחשוב כמה זמן.

זאת אחותו הקטנה של החבר הכי טוב שלך, טמבל. שתי מילים צלצלו בראשי כמו פעמוני אזעקה: מחוץ לתחום. אבל לעזאזל. היא נראתה טוב. זה בסדר מבחינתי להכיר בזה שהיא נראית טוב, נכון? היא אישה בוגרת. אני גבר בוגר שנהנה בדרך כלל להסתכל על נשים יפות. פשוט לא ראיתי אחת כזו כבר הרבה זמן. לפחות, לא עד כדי כך יפה. זה לא שמשחו עומד לקרות בינינו, בכל מקרה. היא לא סובלת אותי.

ג'ו, שמתפעל את הבר הלילה, מסמן לי לבוא, מסיט אותי ממחשבותי הבלתי הולמות על אמי ריידר. מה לעזאזל היא בכלל עושה כאן?

בדרך כלל שמעתי על הביקורים שלה כי גאס לא היה שותק במשך ימים לפני הגעתה, אבל לא שמעתי ממנו ציוץ מאז שהוא עזב לאיידהו אתמול. בנוסף, כשהיא חזרה הביתה, היא לא עזבה את החווה. זה לא היה סוד שאמי תמיד רצתה לצאת ממדולארק. הדבר היחיד שהיה חזק יותר מהרצון שלה לעזוב הייתה האהבה שלה למשפחתה, וזה גם מה שגרר אותה חזרה לכאן כמה פעמים בשנה.

”ברוקס! אנחנו צריכים עודף כבר, בנאדם,” קרא ג'ו מעל המוזיקה. נכון, זה מה שעשיתי לפני שברונטית מסוימת נכנסה דרך הדלת ועצרה אותי בו במקום. ממתי ריידר הצעירה השפיעה עליי בצורה כלשהי? מעכשיו, מתברר.

זה היה פאקינג מעצבן.

הבטתי לאחור והנהנתי בראשי לג'ו, מסמן לו ששמעתי. ואז הבחנתי בג'ינג'יט מפרטטת עם אחד הרוכבים שלי כבר. זיהיתי את הקוקו הקופצני שלה לפני שראיתי את פניה: טדי אנדרסן. אם הייתי רואה את טדי קודם, יכולתי אולי להכין את עצמי לבואה

של אמי. בכל הנוגע לשתי אלה, דבר אחד היה בטוח: לכל מקום שאחת מהן הלכה, השנייה הייתה בעקבותיה. זה שיגע את גאס. הוא תמיד חשב שטדי יותר מדי – רועשת מדי, גסה מדי ומביאה יותר מדי צרות.

חיבבתי אותה. היא תמיד הייתה חברה טובה לאמי והייתה בין האנשים הבודדים שלא נרתעו מגאס באופן כללי. בנוסף, תמיד יכולתי לסמוך על הלקוחות שיוציאו קצת יותר כסף, וייתנו יותר טיפים לברמנים שלי כשהיא בסביבה. טדי הייתה טובה לעסקים, אבל גאס לא חשב שהיא דוגמה טובה לאחותו הקטנה. חשבתי שלאמי מגיע קצת יותר קרדיט. היא אומנם שקטה, אבל חדה. זה מה שהפך אותה ואת טדי לזוג טוב. לא שאי פעם אגיד את זה לגאס. אמי לא הייתה ענייני.

טדי צדה את עיניי, והביטה בי במבט חודר. לא יכולתי לפענח את המבט על פניה, אבל אז ראיתי את מבטה עובר לאמי ואז חזרה אליי. פאק. נתפסתי בוהה היכן שאני לא אמור לבהות. הסתובבתי במהירות והלכתי דרך הבר אל המשרד שלי שהיה ממש מאחורי הבמה שבה להקת הבית שלי, פירלבק, ניגנה הרבה וויילון ג'נינגס, כרגיל.

ל'דווילז פוט' הייתה להקה מאז שאני זוכר את עצמי, אבל בדרך כלל רק בימי שישי. מאז שנכנסתי לתפקיד, להקת הבית ניגנה בימי שישי, ולהקות מקומיות אחרות הופיעו בימי שלישי, חמישי ושבת. הם יכלו לנגן כמה שירים מקוריים כל עוד השלימו את ההופעה עם קלאסיקות.

הלקוחות שלי אהבו לשיר. בקול רם. בשאר ימות השבוע היינו מיושנים יותר, והשתמשנו בתיבת הנגינה.

ניסיתי, ולא הצלחתי, להסיר את עיניי מאמי בדרכי למשרד. הצצתי עליה בדיוק כשהורידה את ז'קט הג'ינס שלה, וחשפה גופייה לבנה בגזרה נמוכה שהציגה לראווה את זרועותיה החטובות. לעזאזל. בין זה לחצאית המזוינת, רציתי לצרוח.

עודף, ברוקס. ג'ו צריך עודף. פשוט תביא את העודף. אביא לג'ו את העודף, ואהיה בעל הבר העסוק בעולם. אני רק צריך לעבור את הלילה, כי בבוקר זוהר הניאון ייעלם, וקלמנטיין ריידר תיראה שוב כמו אחותו הקטנה של החבר הכי טוב שלי. אני מקווה.

המשרד שלי היה קטן, אבל היו בו הדברים החיוניים: שולחן עבודה, ספה קטנה ובקבוק ויסקי באחת ממגירות השולחן. לא ביליתי המון זמן במשרד. כשזה הגיע לעסקים, בדרך כלל עשיתי את כל העבודה שהיה צריך לעשות, בבר לפני הפתיחה. אהבתי לראות את המקום משתנה מהיום ללילה. זה היה כמו קסם.

מעולם לא ראיתי את עצמי כבעל עסק. אף אחד לא ראה. לא הייתי ידוע כאדם אחראי במדולארק, אבל בזכות הבר הזה רציתי להתעלות על ציפיותיהם של האנשים ממני.

לא ידעתי אם כבר הצלחתי להשיג את זה.

מכיוון שהמשרד שלי היה ממש מאחורי הבמה, הרגשתי את תוף הבס. הרטט שלו הרעיד את הכוס והוויסקי ששלפתי מהמגירה העליונה בשולחן העבודה מעץ האלון הישן. מזגתי לעצמי כוסית וגמעתי אותה באחת, בתקווה שזה יקהה את ההשפעה החדשה של קלמנטיין ריידר עליי.

למה זה קורה לי?

חיכיתי שהצריכה בגרון תעבור לפני שלקחתי את ערמת המזומנים אל הבר. לא ספרתי אותה, אבל בהתבסס על עובייה, היא אמורה להספיק לכל הלילה. אני, לעומת זאת, אודקק לעוד כמה כוסיות במשרד אם אצטרך להסתכל על אמי כל הלילה.

אני אפילו לא רוצה לדעת מה גאס יעשה לי אם ידע מה אני חושב על אחותו הקטנה.

הוא יכה אותי, לכל הפחות. ירצה אותי, כנראה.

יצאתי מהמשרד, הכסף המזומן בכיס האחורי שלי ונעלתי את הדלת. כשהרמתי את מבטי, ראיתי את אמי מפלרטטת עם לא אחר מאשר קני ואייט המזוין.

המנוול הקטן והחלקלק הזה. נכון, קני היה נער הזהב של העיירה, אבל אחיה הגדולים של אמי ואני לא שכחנו איך הוא עזב אותה לטובת בחורה אחרת בנשף הסיום שלהם.

לתאר את אחיה הבכור של אמי כמגונן תהיה לשון המעטה של המאה, ואחיה השני, ווס, היה זהה, אבל פחות אינטנסיבי. גאס יהיה זה שיכה מישוהו עד שיהפוך לעיסה אם הוא יפגע באמי, ווס הוא זה שיוודא שהיא בסדר.

לא הייתה לי משפחה גדולה, אבל היו לי הריידרים כמשפחה, אז בדרך כלל נגררתי כשהגיע הזמן להגן על כבודה של אמי, משהו שהיה די שכיח.

עד היום, אני לא חושב שקני יודע איך המוסטנג היקרה שלו הגיעה לצד השני של העיירה עם ארבעה פנצ'רים.

ועכשיו, אחת מזרועותיו של חתיכת החרא הזה הייתה על אמי, והיא חייכה אליו, אז עשיתי מה שוווס וגאס היו רוצים שאעשה: הורדתי ממנה את ידיו הקטנות והמטונפות. זו הסיבה היחידה שעשיתי את זה. בשביל ווס וגאס. לא בשבילי.

לא שקינאתי או משהו.

לא קינאתי, לעזאזל.

המבט על פניה ברגע ששמעה את גיטרת הפלדה מנגנת לא יסולא בפז. כבונוס, ידה נשמטה מייד מזרועו של השמוק. מצוין. אבל ידו נשארה על מותניה כשהתחילה להביט סביב הבר – מחפשת אותי, כנראה. היא בטח יודעת שגאס נמצא אצל החוואי שהוא באיידהו, והאדם הנוסף היחיד שנהנה ללחוץ על הכפתור המסוים הזה זה אני.

עשיתי כמיטב יכולתי להתעלם מהאופן שבו קני השאיר את ידו עליה – כאילו היא שלו – אחרת הייתי ניגש לשם ושובר לו אותה. התבוננתי בה מביטה סביב הבר. היא הייתה ממוקדת, ויכולתי לראות שהיא זועמת יותר משור בזירה. היה משהו בעיניה שלא הבנתי שהיה חסר קודם כשהסתכלתי עליה: אש. התחלתי להתקדם לעברה, לא מסוגל להתאפק, מוכן להישרף.

***

'Nk

הרגשתי את ידיו של ברוקס אווזות בחלק העליון של זרועותי כדי לייצב אותי אחרי שנתקלתי בחזה שלו, מה שהרגיש כמו פגיעה בקיר לבנים. הוא היה קשה. הוא מרים מכוניות או משהו? מגע ידיו היה מחוספס על עורי, ושנאתי את הריגוש הקטן שעבר בי עם מגעו.

לא משנה בת כמה הייתי, כשברוקס היה מעורב, הייתי שוב בת שלוש-עשרה, וצפיתי בנער בן השמונה-עשרה עורם חציר בלי חולצה. היה נחמד להסתכל עליו אז, עדיין נחמד להסתכל עליו עכשיו. על אף שההתאהבות שלי בו כמתבגרת התמוססה ברגע שהחכמתי מספיק להבין כמה הוא מעצבן, עדיין היה בו משהו שהצליח להיכנס לי מתחת לעור.

הדפתי את ידיו ממני, מתוסכלת שעדיין יש לו השפעה כלשהי עליי. הייתי גבוהה, הייתי משהו כמו מטר שבעים וחמישה, ועדיין הייתי צריכה להטות את צווארי כדי לירות פגיונות מעיני לעבר ברוקס. הוא לא השתנה הרבה בשנים האחרונות.

אם כבר, הוא היה נאה יותר, וזה רק עצבן אותי יותר. לא רק שברוקס היה גבוה; הוא היה רחב. שערו החום כהה, שהיה תמיד ארוך, הגיע לאמצע הצוואר. הוא היה גלי קלות בסגנון שנשים היו מתות עליו, כולל אני.

בריוק כמו הריסים המטופשים שלו שמסגרו את עיניו המטופשות בצבע חום שוקולד. שערו היה ארוך מספיק שיוכל לתחוב אותו מאחורי אוזניו, מה שאומר שיכולתי לראות את קו הלסת החדה והמטופשת שלו עם הזיפים עליה.

אני בטוחה שיש הרבה בנות שהיו שמחות שלאחים שלהן יש חבר הכי טוב שנראה כמו לוק ברוקס. אני אחת מהן. עד לרגע שהוא פותח את פיו המטופש ומדבר בקולו הנמוך והמטופש. באמת שהייתי צריכה

להיות יצירתית יותר עם העלבונות שלי עד עכשיו, אבל ללוק ברוקס היה הרגל לתסכל אותי מספיק כך שכל מחשבה הגיונית פרוחה לי מהראש.

זה היה מרגיז.

הוא היה מעצבן.

"שלום לך, קלמנטיין," הוא אמר בעצלתיים. המבט הקשוח שלי לא עשה דבר לעמעם את היהירות שנטפה מכל נקבובית בגופו. היא הייתה מוחשית. הוא תמיד היה כזה. אם האגו שלו היה משהו פיזי, הוא היה גדול יותר מכל מדינת וימינג, קולורדו ויוטה גם יחד. "לך תזדיין, ברוקס." הוא פלט שריקה חלשה שהסתיימה בגיחוך. שנאתי כשהוא עשה את זה. "שמח לראות שהלשון שלך חדה כמו תמיד, חומד." האופן בו אמר "חומד" היה כמעט משפיל. "אל. תקרא. לי. ככה." עצרתי אחרי כל מילה, נותנת לעצבים שלי על ברוקס לדייק כל הברה. "אל תיתני לקני ואייט לשים עלייך את ידיו." ברוקס ירה חזרה. "אז לא אצטרך לחלץ אותך." הבחור היה אמיתי? הוא השתמש בלוחמה פסיכולוגית עם השיר המטופש הזה כי ילד מתקופת התיכון שם את ידיו על המותניים שלי?

יד על המותניים הייתה המחווה התמימה ביותר בכל ההיסטוריה של הבר הזה. ברצינות – אפילו לא רציתי לדעת כמה מאוכלוסיית מדולארק נולדה בחדרי השירותים של 'דווילז בוט'. "לחלץ אותי?" שאלתי. קולי מתגבר, אבל למזלי לא חזק יותר מהמוזיקה... עדיין. "תתאפס, ברוקס."

הלהקה הגיעה לשורה על בועות רכות ועדינות – תודה לאל. זה כמעט נגמר. כמעט כולם כבר שרו, ורוב האנשים שכחו מנוכחותי אחרי הפזמון הראשון, כך שהבדיחה המטופשת של ברוקס לא נמשכה זמן רב.

"כן, קלמנטיין. לחלץ אותך. האחים שלך היו משתגעים אם היו רואים אותך מפלרטטת עם ואייט." "לא פלרטטתי עם קני. רק אמרתי שלום. וגם אם הייתי, זה לא

עניינך. אתה לא השומר שלי, ברוקס. גם לא גאס או ווס. אני יכולה לדאוג לעצמי."

"למען האמת, מה שהלקוחות שלי עושים כבר שלי הוא העסק שלי." הבר שלו? ממתני? "והמשפחה שלך היא המשפחה שלי, אמי, אז גם אם לא היית כבר שלי, היית העסק שלי. תמיד היית העסק שלי, ותמיד תהיי העסק שלי." הסמכות בקולו המחישה לי שהוא לא רוצה שיחלקו עליו.
לא אכפת לי.

הוא בטח צוחק. הוא לא הבעלים של 'דווילז בוט'. לא ידעתי מי כן, אבל אין סיכוי שזה לוק ברוקס. הוא היה פזיז וחסר אחריות. אני די בטוחה שהדברים היחידים שהיו לו בחיים הם טנדר שחור מדגם שברולט C/K שבקושי ניתן היה לסווג כרכב, וערמה של חולצות גזורות שהיו פעם חולצות עד שהוא השחית אותן עם זוג מספריים.
"זה לא הבר שלך," אמרתי בהתרסה.

"זה הבר שלי, חומר. וכרגע, הברמנים שלי זקוקים לעודף, אז תזיז את התחת שלך מהדרך שלי." הוא התחיל להתקדם אבל אז הסתובב אליי פעם נוספת. "ותגידי לקני ואייט לשמור את הידיים שלו לעצמו, או שאעיף את שניכם מכאן."

התעוררתי לשמש הזורחת מבעד חלוני. השעה הייתה קצת אחרי שש, כנראה. שיט, זה אומר שאני מאחר. אם להיות כן, כנראה שלא הייתי מצליח לעבור את ריצת הבוקר שלי בכל מקרה. לקח לי בערך שלוש שניות מהרגע שפקחתי את עיניי להתחרט על הכוסיות ששתיתי עם ג'ו מאחורי הבר.

אף פעם לא עשיתי את זה.

למה לעזאזל עשיתי את זה?

אה כן, כי אמי, עם השיער המבולגן וחצאית הסדינים המזוינת שלה, עזבה את הבר שלי אמש עם קני ואייט. תמונות שלה מטה את ראשה לאחור וצוחקת מהבריחות שלו רצו במוחי כמו קליפ.

ואייט לא היה כל כך מצחיק.

אבל הוא הרחיק ממנה את אצבעותיו הקטנות והמגעילות, בעיקר בזכות טדי שמשכה את אמי לרחבת הריקודים מול הבמה במשך רוב הערב. אבל כשהם הלכו לכיוון דלת היציאה, ואייט כרך את זרועו הרזה סביב מותניה, וידו הייתה נמוכה מדי לטעמי. גמעתי כוסית נוספת לפני שהם עברו את כל הדרך החוצה מהבר שלי.

חרקתי שיניים נוכח הזיכרון.

אלוהים, כאב לי הראש. מעולם לא שתיני יותר מכוסית אחת בעבודה, וגם אז, לא לעיתים קרובות. אמש נתתי לאמי להשפיע עליי, ואין לי מושג למה.

עברו עשר דקות נוספות ולא מעט אנחות עד שקמתי מהמיטה ונכנסתי למקלחת קרה, בניסיון לשטוף כל מחשבה עליה. זה גם היה המקום בו נזכרתי שאהבתי את כל הגפיים שלי, ולא רציתי לתת לגאס סיבה להסיר אף אחד מהם.

אחרי שלבשתי זוג מכנסי ג'ינס בלויים, הטלפון שלי צלצל. הסתכלתי על המסך. מדברים על החמור. גאס. תהיה רגוע, ברוקס. לא עשית כלום. רק זיינת את אחותו בעיניים. זה בסדר.

הכול בסדר.

עניתי.

"ברוקס מדבר." הקול שלי צווח כרגע? כן, זה בדיוק מה שקרה, צווחתי.

"למה אתה עונה לטלפון כאילו זה ראיון עבודה?" מה לעזאזל אני אמור לענות לזה? זה או לענות ככה או לומר בטעות לגאס שאני חושב שאחותו הקטנה לוהטת כמו הגיהנום.

"אני בעל עסק. חייב לשמור על מקצועיות." כן, כי זה מה שהייתי: מקצוען. גאס שתק לרגע. "אתה שיכור?" הוא שאל.

"מה? לא. השעה שש וחצי בבוקר, ואתה יודע שאני מלמד היום."

"רק מוודא," הוא אומר. "אתה יכול לאסוף את ריילי מאימא שלה בדרך לחווה הבוקר?"

"חשבתי שקאם מביאה אותה מפני שאתה מחוץ לעיר?" קמיל הייתה סטוץ של לילה בודד מלפני חמש שנים שהביא לבתו של גאס, ריילי. אחרי שריילי נולדה, קמיל וגאס היו בקשר, אבל הם מעולם לא היו זוג באופן רשמי.

קמיל וגאס היו ביחסים טובים, וחלקו את המשמורת על ריילי

חמישים־חמישים. גאס אפילו חיבב את הארוס החדש של קמיל – עד כמה שגאס מסוגל לחבב בחור עירוני, בכל מקרה.

ריילי הייתה האדם החשוב ביותר בעולמו של גאס. כשהיא הגיעה, דברים השתנו אצלו, והם השתנו גם אצלי.

תמיד הרביתי לפשל, אבל למען ההגינות, באתי משורה ארוכה של פשלנים. הייתי תוצאה של רומן שאימי ניהלה עם אבי. אבא שלי לא היה כמו גאס. הוא לא היה מסוגל להתמודד עם האחריות. הוא לא נכנס לתמונה, אז מצאתי את עצמי בכית עם אימא שלי, בעלה והבנים שלהם.

אפשר לומר שלא הייתי אהוב במיוחד בבית ההוא.

אימא שלי עדיין הייתה בסביבה, אבל לא ראיתי אותה ולא דיברתי איתה שנים. בעלה לא אהב שהיא בקשר איתי. לא לדבר איתה לא בדיוק הרגיש נהדר, אבל אני מעדיף לא לדבר איתה בכלל מאשר להתמודד עם אבי החורג. ג'ון היה חתיכת אידיוט.

היא גרה איתו בצד השני של העיר ואחיי גרו לידם. אם הייתי צריך לנחש, היא כנראה עדיין הייתה בדיאטה של סיגריות מנטול וקוקה קולה.

ביליתי את שבע השנים הראשונות בחיי בתהייה מה לא בסדר איתי. אני עדיין תוהה לגבי זה, אבל הכול השתנה כשפגשתי את גאס.

גאס לא רק גונן על אמי – הוא היה מגונן באופן כללי. הוא תמיד היה כזה, אפילו בבית הספר היסודי. לפני שגדלתי לממדים האלה שלי, הייתי כמו עמוד טלפון מהלך, וגבוה יותר מכל בני גילי. לאימא שלי לא היה כסף לקנות לי בגדים חדשים בכל פעם כשהייתה לי קפיצת גדילה, אז לבשתי בגדים שלא כל כך התאימו לי. זה, והעובדה שהייתי הילד מפארק הקרואונים, לא ממש הרשימה את בני גילי.

ילדים יכולים להיות אכזריים.

אבל כשגאס ראה אותי יום אחד נהדף מילד לילד על ידי כמה תלמידי כיתה ה', הוא התערב ואמר להם ללכת להזדיין – בצורה

הכי טובה שילד בכיתה ד' יכול לומר. אחר כך אכלתי איתו ארוחת צוהריים. טוב, הוא נתן לי קצת מארוחת הצוהריים שלו כי לא הייתה לי אחת, ואחרי הלימודים הוא אמר לווס שאני החבר החדש שלהם. זהו זה.

כשמצאתי את ילדי ריידר, הם התייחסו אליי כאילו אני שווה משהו. לפני שפגשתי אותם לא ידעתי מה זה חבר אפילו. מעולם לא היה לי אחד, אבל באותו יום זכיתי בשניים. לכן, כשצפיתי בגאס לוקח אחריות כדי להיות אבא לתינוקת שלו, רציתי לעשות את זה גם.

עדיין הייתי דפוק, אבל לפחות הייתה לי עבודה, חשבון בנק עם חיסכון וכמה תוכניות לבר שלי.

"הארוס שלה מנסה לסגור עסקה גדולה או משהו," הסביר גאס. "היא ניסתה להסביר לי, אבל באותה מידה היא יכלה לדבר איתי בשפה אחרת. כל מה שאני יודע זה שהוא כנראה צריך לבלות עם כמה אנשים בקאנטרי קלאב כל היום, מה שזה לא יהיה." "הבנתי. למה אתה לא מבקש מאמי לאסוף אותה?" "כי אמי בדנוור, אידיוט," הוא אמר. "אתה בטוח שאתה לא שיכור?"

"אני לא שיכור, אבל אמי אולי כן, בהתחשב בכמות השוטים של הטקילה שהיא שתתה בבר שלי אתמול בלילה."

דממה השתררה בצד השני. הייתה לי הרגשה רעה שהרגע הסגרתי את אמי. למה שלא תספר למשפחתה שהיא חוזרת הביתה? חשבתי על כך לרגע. למה שהיא תחזור הביתה כשאביה ואחיה מחוץ לעיר? לא שווים לא יתרגש לראות אותה, אבל הוא ביצע גם את המשימות של אמוס וגאס בחווה. זה לא הזמן האיריאלי להופיע, עכשיו כשאני חושב על זה.

"אמי במדולארק?" צליל קולו של גאס הרצין.

שיט. בהחלט הסגרתי אותה.

"כן, היא עזבה את הבר עם קני ואייט אתמול בלילה." שוב, שיט. כנראה שיכולתי להשמיט את הפרט הקטן הזה. קיוויתי שגאס לא

שמע את העצבנות בקולי כשהזכרתי את אחותו הקטנה ואת הדייט שלה לשעבר.

"היא הלכה הביתה עם המטומטם הזה? ולא עצרת אותה?" לא.

הלוואי שהייתי עושה זאת, אבל לא מהסיבה שהוא חשב.

"אתה יודע שאחותך אישה בוגרת, נכון?" אמרתי. הלוואי שאמי לא הייתה עוזבת עם ואייט, על אף שמדי פעם גאס היה זקוק לתזכורת שהיא יכולה לדאוג לעצמה. "בנוסף, היא הייתה עם טדי. אני בטוח שהחברה הכי טובה שלה יכולה לשמור עליה."

"אתה יודע שטדי היא צרות," אמר גאס. כועס יותר. כנראה שלא הייתי צריך להזכיר את טדי. השניים האלה ממש לא מסתדרים. אני על הגל הבוקר. "אני לא מאמין שאמי לא אמרה לנו שהיא באה הביתה."

"אני בטוח שהיא תכננה לעשות את זה," אמרתי, כועס שאני מרגיש צורך להצדיק את מעשיה של אמי. ממתי אכפת לי? "היא כנראה לא רצתה להטריד אותך ואת אבא שלך באיידהו."

"אני בטוח שלטדי היה קשר לזה."

"אתה לא יכול להאשים את טדי בכל דבר."

"אני יכול, עשיתי את זה בעבר, ואמשיך לעשות את זה."

"מה תעשה כשאמי תקבל החלטה שלא תמצא חן בעיניך, וטדי לא

תהיה בסביבה?"

"זה לעולם לא יקרה." גאס היה ענייני, כרגיל. "בכל מקרה, אתה מוכן לאסוף את ריילי? עכשיו כשאני יודע שאמי בבית, אבקש ממנה לבוא לקחת אותה בסוף השיעור ולהביא אותה לבית הגדול."

"בטח." לא אוכל להתחמק מאמי אם היא תבוא לקחת את ריילי אחרי השיעור. אני בטוח שהיא תשחרר עליי את המתקפה המילולית הטובה ביותר שלה אחרי שתגלה שאני זה שהלשין עליה לגאס.

"תודה, בנאדם,"

"אין בעיה. נדבר אחר כך."

"ועוד משהו," אמר גאס. "שים עין על אמי עד שאגיע הביתה,

טוב?"

nk

הזמזום הבלתי פוסק הזה צריך להיפסק. עכשיו.
הראש שלי הלם, והזמזום – לעזאזל, הזמזום. תעשה. שהוא.
יפסיק.

כנראה שאמרתי את זה בקול רם, כי קולה של טדי נשמע מחדר
האמבטיה הצמוד, "אמי, הזמזום הזה הוא הטלפון שלך שמצלצל כבר
עשר דקות. לא התרעה על יום הדין."
אוי. אופס. גיששתי בחיפוש אחר הטלפון. עד שמצאתי אותו על
הרצפה ליד המיטה של טדי, הוא כבר הפסיק לזמזם.
כשהפכתי אותו, ראיתי שבע שיחות שלא נענו מגאס.
שיט.

אבא היה בסדר? ווס בסדר? מה עם ריילי? עמדת להתקשר אלי
חזרה, אבל הוא התקשר שוב לפני שהספקתי. עניתי מייד.
"הי, הכול בסדר?"

"תגידי לי את, קלמנטיין." אוף, שנאתי כשגאס השתמש בקול
האבא שלו עליי, אבל לפחות העצבנות וחוסר הדחיפות בטון שבקולו
אמרו לי שכולם במשפחה שלנו בסדר.

מה שהעלה את השאלה: למה גאס התקשר אליי שמונה פעמים
בשבע וחצי בבוקר ביום שבת? "הכול בסדר. למה?"

"איפה את עכשיו?" שאל גאס. פאק. הוא ידע. הוא חייב לדעת. זו
הסיבה היחידה שהוא ישאל אותי את השאלה הזו. "כדאי מאוד שלא
תהיה עם קני ואייט," אמר.

החנקתי צחוק. הוא רציני?

"אני רציני, אמי." נו, ידעתי שהוא רציני. לכן זה היה כל כך
מצחיק.

"קודם כול, במיטה של מי אני נמצאת זה באמת לא עניינך, ודי
מטריד שאתה רוצה לדעת את המידע הזה."

"אני לא רוצה לדעת את המידע הזה. אני רק אומר שאני מקווה
שלא התקרבת לשמוק הזה."

"תירגע, אח גדול. אני במיטה של טדי." שמעתי את גאס נאנח בצידו השני של הקו. אבל לא אנחת רוחה – זו הייתה אנחה שהעידה על כך שהוא עצבני, כנראה על טדי. "קני היה נחמד ונתן לנו טרמפ הביתה מ'דווילז בוט' אתמול בלילה, מפני שהוא לא שתה," אמרתי לו. "חתיכת שמוק, נכון?"

"את יודעת כמוני שמעשה טוב אחד לא מכפר על הכול."

"למה אתה כל כך שונא אותו?"

"אני פשוט לא אוהב אותו, בסדר?"

"זה קשור לנשף הסיום? כי אתה צריך להתגבר על זה," אמרתי. "זה היה לפני כמעט עשור, ואני בטוחה בתשעים ותשעה אחוזים שאתה הסיבה שהמכוננית של קני הגיעה לתעלה בבוקר שאחרי, אז נראה לי שהשגת את הנקמה שלך."

"את אחותי הקטנה, אמי. אם מישו מתעסק איתך, הוא מתעסק איתי," אמר גאס. הוא לוקח את תפקיד המגונן ברצינות יתרה. "את כמו אימא. מאוד סלחנית, ואנשים ינצלו אותך."

אלוהים אדירים. היה מוקדם מדי בבוקר, והייתי בהנגאובר מכדי שגאס יעלה את נושא אימנו המנוחה.

"את יכולה לסלוח לאנשים כמה שאת רוצה, אבל התפקיד שלי הוא לא לשכוח," סיכם.

"אלוהים, אוגוסט. השעה עוד לא 8:00 בבוקר. תירגע."

"למה את בבית, אמי?" שאל. לא מאפשר לשיחה לסטות יותר מדי זמן. טיפוסי.

"הייתי צריכה הפסקה," אמרתי. מה שטכנית היה נכון. "הייתה לי הזדמנות לקחת אחת, אז זה מה שעשיתי. וחשבתי לבלות אותה בבית." "כמה זמן תהיי בסביבה?" נראה שהתשובה שלי סיפקה את גאס. לפחות לעת עתה.

"עדיין לא החלטתי, אבל לפחות כמה שבועות." לכל הפחות.

"בסדר. אני אתקשר לווס ואגיד לו שאת בבית."

"אוקיי." תוך פחות מעשרים וארבע שעות, הכיסוי שלי נחשף, הודות ללוק ברוקס והפה הגדול שלו.

"לריילי יש שיעור רכיבה קבוצתי בחווה הבוקר. היא מסיימת בסביבות עשר והיא תשמח לראות את הדודה שלה, אז את יכולה לאסוף אותה ולהביא אותה לבית הגדול?"

"כל דבר בשביל הילדונת שלי," אמרתי בכנות. אהבתי את האחיינית שלי. "אבל למה קאם לא אוספת אותה? זה לא סוף השבוע שלה?"

"כן, צץ משהו. תקשיבי, אני רק צריך שתאספי אותה אחרי השיעור. ווס יכול לקחת אותה, או ברוקס יכול לקחת אותה איתו הביתה עד שאימא שלה תוכל לאסוף אותה חזרה מחר."

"אתה מוכן להשאיר את הילדה שלך באחריות ברוקס?" שאלתי. תמהה.

כשגדלנו, ברוקס תמיד היה בסביבה כשגאס נתקע כשמרטף עליי. כשהם לא התעלמו ממני, הייתי מקור הבידור שלהם.

מתברר שלהישלח במורד המדרגות למרתף חשוך ומפחיד מאוד בתוך סל כביסה לא היה תענוג, לא משנה כמה אחיך והחבר הכי טוב שלו ניסו לשכנע אותך אחרת.

אה, וערמת כריות לא הספיקה כדי להרוף את הנפילה שלך. הם גם השאירו אותי פעם אחת על הגג. במשך שעותיים.

"הוא דוד מצויץ, אמי. הוא עוזר לכולנו בכל הזדמנות. הוא ישגיח עליה. ועלייך, עד שאבא ואני נגיע הביתה." גלגלתי עיניים. אני לא צריכה שלוק ברוקס ישגיח עליי.

יום אחד אחי יתייחס אליי כאל אדם בוגר. אני מקווה.

לשמוע את שמו של ברוקס הזכיר לי משהו שהוא אמר אמש. שכחתי מזה בערפל השכרות שלי.

"אם כבר מדברים על משחית החולצות, הוא באמת הבעלים של 'דווילז בוט'?"

"למה את מתנגדת כל כך לחולצות הגזורות שלו?" שאל גאס.

"אלו לא החולצות עצמן, אלא האיש שבתוכן שגוזר אותן בצורה כל כך גסה." לא רציתי לראות את הפטמות של לוק ברוקס. "תענה על השאלה."

"כן, הוא הבעלים, " ענה.

"ממתי?"

"תצטרכי לשאול אותו. סיפור מוזר. אני חייב ללכת, אמי. נדבר אחר כך." נראה שלעולם לא אדע איך נער הפוסטר של מותג הבירה 'קורס' שם את ידיו על המקום האהוב והמלוכלך ביותר של מדולארק. לא תכננתי לראות הרבה, אם בכלל, את ברוקס בזמן שהייתי כאן.

"ביי, אח הגדול."

"ביי, גאסי!" טדי צעקה מחדר האמבטיה שלה.

הוא לא הגיב.

כשסיימתי את השיחה עם גאס, היו לי שתי הודעות: אחת מקני שאמר כמה טוב היה לראות אותי בליל אמש, ואחת מאבא שלי. שמח שאת בבית, תפוד. אוהב אותך.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן